

vonnis

RECHTBANK ZEELAND-WEST-BRABANT

Handelsrecht

Breda

zaaknummer / rolnummer:

Vonnis van 10 juli 2013

in de zaak van

wonende te

eiser,

— advocaat mr. M. ten Cate

tegen

1. de vereniging met volledige rechtsbevoegdheid
PAARDEN- EN PONYSPOORTVERENIGING PRINCENHAGE,
gevestigd te Breda,
2. de vereniging met volledige rechtsbevoegdheid
KONINKLIJKE NEDERLANDSE HIPPIsche SPORTFEDERATIE,
gevestigd te Ermelo,
3. ,
wonende te ,
gedaagden,
advocaat mr. A.V.M. van Dijk.

Partijen zullen hierna Eiser en gedaagden sub 1, 2 en 3 genoemd worden.

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het tussenvonnissen van 7 maart 2012,
- de processen-verbaal van getuigenverhoor van 6 juni 2012, 27 juni 2012 en van 29 november 2012,
- de akte van depot ter griffie van 29 november 2012, waaruit blijkt dat mr. Ten Cate een cd heeft gedeponneerd,
- de conclusie na getuigenverhoor van gedaagden sub 1 en 3,
- de antwoordconclusie na getuigenverhoor van eiser met producties 42 en 43,
- de beslissing van de rolrechter van 8 mei 2013 waarbij aan gedaagden sub 1 en 3 pleidooi geweigerd werd.

1.2. Ten slotte is vonnis bepaald.

2. De verdere beoordeling

2.1. Bij het tussenvonnis van 7 maart 2012 werden gedaagden sub 1 en 3 toegelaten te bewijzen, dat de schade ook zou zijn ontstaan in het geval wèl toereikend voorzorgsmaatregelen zouden zijn getroffen om kanteling/ verplaatsing van de hindernis te vermijden.

2.2 In hun conclusie na enquête hebben gedaagden sub 1 en 3 een reeks alinea's besteed aan een uiteenzetting van diverse overwegingen in dit tussenvonnis, die naar hun opvatting onjuist zijn; gedaagden sub 1 en 3 herhalen in deze alinea's hun eerder ingenomen argumenten en standpunten.

De rechtbank laat deze reeks onbesproken.

Immers, de desbetreffende overwegingen behelzen zonder voorbehoud gegeven beslissingen aan welke beslissingen de rechter in beginsel gebonden is in het verdere verloop van het geding. Dit beginsel kan slechts uitzondering lijden, zeer kort gezegd, in situaties waarin de eisen van een goede proces orde met zich meebrengen, dat de rechter aan wie gebleken is dat een eerdere door hem gegeven eindbeslissing op een feitelijk of juridisch onjuiste grondslag berust, de bevoegdheid moet hebben om - na heroverweging en horen van partijen- hierop terug te komen en anders te beslissen.

Echter, de situatie van een feitelijk of juridisch onjuiste grondslag doet zich hier niet voor. Gedaagden sub 1 en 3 stellen dat zelfs niet en hun uiteenzetting heeft meer het karakter van een weergave van grieven tegen het vonnis. De bespreking van grieven door de rechter die het vonnis wees verhoudt zich niet met ons gesloten systeem van rechtsmiddelen.

2.3 Ter uitvoering van de bewijsopdracht hebben gedaagden sub 1 en 3 een aantal getuigen voor gebracht, te weten .

; in tegen getuigenverhoor heeft eiser zichzelf als getuige laten horen alsmede

2.4 Bij de waardering van de getuigenverklaringen en aldus bij de beantwoording van de vraag of gedaagden sub 1 en 3 geslaagd zijn in bewijslevering beklemt de rechtbank het volgende.

In de laatste alinea van 3.5 van het tussenvonnis van 7 maart 2012 heeft de rechtbank reeds de toetsingsmaatstaf gegeven, te weten: eiser heeft overeenkomstig de hoofdregel van art. 150 Rv te bewijzen dat er een causaal verband (het condicio sine qua non- verband) bestaat tussen de schending van de veiligheidseisen en de door eiser geleden schade. Ingevolge de toegepaste omkerings-regel wordt dit verband vermoed aanwezig te zijn; gedaagden sub 1 en 3 hebben de gelegenheid gekregen om dit vermoeden te ontzenuwen door tegenbewijs bij te brengen, zoals verwoord in het tussenvonnis. Aan dit bewijs worden geen hogere eisen gesteld dan die van aannemelijkheid; immers de bewijslast - en daarmee het bewijsrisico- ligt bij eiser. Wordt aan dit tegenbewijs hogere eisen gesteld dan aannemelijkheid dan wordt niet voldaan aan het vereiste dat het bewijsrisico voor rekening van eiser komt.

Aldus moet beoordeeld worden of gedaagden sub 1 en 3 het probandum voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Zoals hierna gemotiveerd weergegeven oordeelt de rechtbank, dat zij daarin niet geslaagd zijn.

2.5 Sommige getuigen hebben niets relevants kunnen verklaren over de toedracht van het ongeval en evenmin over het antwoord op de vraag wat het schadegevolg zou zijn in het geval wél toereikend voorzorgsmaatregelen zouden zijn getroffen. De rechtbank doelt hier op de getuigen

hun getuigenissen kunnen dan ook onbesproken ter zijde worden gesteld.

2.6 Diverse andere getuigen hebben verklaard vanuit hun kennis en ervaring als eventing ruiter, trainer, parcoursbouwer, official, technisch afgevaardigde, dierenarts dan wel een combinatie van deze disciplines. De rechtbank doelt hier op eiser zelf en de getuigen

Vanuit hun respectieve expertises hebben de getuigen :

verklaard wat naar hun mening de gevolgen zouden zijn geweest van het incident in het geval de hindernis onwrikbaar verankerd zou zijn geweest. Vanuit de premisse dat het paard niet of nagenoeg niet heeft gesprongen, dat er met volle vaart een frontale botsing heeft plaatsgevonden en dat het paard in de aanloop naar de hindernis als het ware horizontaal zijn pad heeft vervolgd, zijn deze getuigen eensluidend van opinie, dat in die situatie de achterhand van het paard door de botsing omhoog zou zijn gegaan en er een roterende val zou zijn gevolgd.

Communis opinio is van allen is, dat een (mobiele) hindernis zo moet worden vervaardigd, dat de kans op een roterende val zoveel als mogelijk wordt vermeden.

Deze meningen leveren naar de overtuiging van de rechtbank niet de vereiste aannemelijkheid op vanwege het speculatieve karakter ervan. Bovendien kan de rechtbank deze opvattingen niet rijmen met de thans levende inzichten over optimalisatie van veiligheidsvoorzieningen van mobiele hindernissen in eventingwedstrijden, zoals deze neergelegd en beschreven zijn in het vorige tussenvonnis.

Het mag zo zijn dat getuige de mening is toegedaan dat de tijd is aangebroken dat de huidige richtlijnen op dit onderwerp zouden moeten worden veranderd in die zin dat, een bepaald type mobiele hindernissen, zoals het onderwerpelijke, die te vergelijken is met natuurlijke, vaste hindernissen geherdefinieerd dient te worden en, naar de rechtbank begrijpt, niet een specifieke verankering zou behoeven; deze mening evenwel overtuigt de rechtbank niet van het gelijk van gedaagden sub 1 en 3: deze mening ten spijt dient het vooralsnog ervoor gehouden worden dat de bovenliggende inzichten op het gebied van veiligheid in deze neergelegd zijn in de huidige hindernisinstructies en -voorschriften. Voorts is het de rechtbank niet gebleken dat de mening van deze getuige zo breed gedragen wordt, dat deze regels en voorschriften een dode letter behelzen en in werkelijkheid geen waarde hebben.

Die opvattingen kunnen de rechtbank te minder overtuigen, nu zij bovendien haaks staan op de uitvoerige toelichting, simulatie- en animatiebeelden en ettelijke verwijzingen naar soortgelijke ongevallen uit het verleden, die eiser naar voren heeft gebracht, en die in onderling verband en samenhang gezien juist, kortgezegd, de validiteit van rotsvaste verankering van dit type mobiele hindernissen in eventing wedstrijden bevestigen.

2.7 Bovendien gaan deze opvattingen van de getuigen uit van de premisse van een toedracht waarbij het paard niet of

nauwelijks gesprongen heeft. De rechtbank acht deze premisse onjuist, omdat voor de juistheid er van te weinig aanwijzingen zijn.

Immers, weliswaar verklaart de getuige , dat hij de toedracht gezien heeft, dat hij het paard met volle snelheid op de hindernis afzag lopen, het geen aanzet zag maken om de hoogte in te springen en vol tegen de hindernis aan is gelopen met de borst en de bovenkant van de bovenbenen. De getuige heeft de toedracht ook gezien: hij heeft de voorbenen niet omhoog zien komen en heeft het paard in het geheel geen springbeweging zien maken.

Tegenover deze getuigenissen staat de verklaring van eiser, die verklaard heeft, dat zijn paard wél gesprongen heeft, zij het niet hoog genoeg. Het paard is met gebogen knieën tegen de bovenste witte rand van de hindernis aangekomen, waardoor de hindernis op haar zij terecht is gekomen. Eiser staft deze bewering met door hem in het geding gebrachte foto's van de hindernis waarop, een glij-spoor te zien valt van eventingcrème, nabij de dakrand. Bovendien, aldus eiser, komt dit spoor over een met ontvellingen van de huid van het paard nabij de knie van de voorbenen. Er dient een beweging te hebben plaatsgevonden, in de zin dat de knieën van het paard over het bovenste deel van het dak gegleden is, omdat de sporen wijzen op glijden.

Deze verklaring van eiser staat niet alleen: ze spoort niet alleen met de in het geding gebrachte foto's van het glij-spoor, maar komt ook overeen met de verklaring van de hindernis jury . Deze verklaring die opgetekend is door een rapporteur van de kant van gedaagde sub 2, komt er op neer, dat deze gezien heeft, dat het paard niet hoog genoeg sprong, met beide voorbenen met een klap tegen de hindernis aankwam, het paard de voorbenen niet afdoende optilde, waarna het paard de hindernis raakte en over de kop duikelde. Het gevolg hiervan was, dat het paard eerst met de nek de grond raakte en daarna met de achterhand met een klap op de grond kwam.

Weliswaar is deze getuige - om voor de rechtbank onbegrijpelijke reden- door geen van partijen als getuige opgeroepen, maar de rechtbank ziet hierin geen aanleiding om geen betekenis toe te kennen aan deze weergave van de getuigenis van . Geen van partijen heeft gesteld dat de rapportage van gedaagde sub 2 op dit punt een verkeerde neerslag vormt van de getuigenis van ; terwijl , naar het rechtbank voorkomt en naar uit zijn relaas blijkt, als betrokken hindernis jury een zinvolle bijdrage aan waarheidsvinding levert.

De rechtbank ziet in de verklaring van en het voormelde fotomateriaal een bevestiging van de lezing van de toedracht zoals te berde gebracht door eiser.

Bij die stand van zaken kan die premisse niet als feitelijk juist worden aanvaard, missen de inzichten van de getuigen . hun feitelijke basis en is de rechtbank te minder overtuigd van het welslagen van het tegenbewijs.

2.8 Uit het vorenstaande en hetgeen overwogen is in het tussenvonnis van 7 maart 2012 volgt dat gedaagden sub 1 en 3 aansprakelijk zijn voor de door eiser geleden schade. In het tussenvonnis is reeds overwogen dat de omvang van de schade gesteld dient te worden op de waarde van de ruïne in het economisch verkeer pal voor het noodlottig incident. Beide partijen zijn toen uitgenodigd om zich nader over de waarde uit te laten; tevens heeft de rechtbank gewezen op de bepaling van artikel 6:97 BW en gevraagd aan partijen om hun visie te geven op nut en noodzaak van een deskundigenbericht hierover.

Gedaagden sub 1 en 3 hebben vervolgens hun standpunt herhaald dat zij de elementen van de schade begroting van eiser betwisten en hebben geen gebruik gemaakt van deze uitnodiging van de rechtbank.

Eiser heeft bij conclusie na enquête de eerder in de procedure in het geding gebrachte productie 26 nader toelicht: in februari 2010 heeft _____, zaaksvoerder van paardenhandelaar _____, aan eiser een bod

uitgebracht op het paard ter hoogte van € 45.000,=, welk bod door eiseres niet werd aanvaard omdat het paard niet te koop stond.

Eiser betwijfelt het nut van een deskundigebericht, nu, kortgezegd, het paard niet meer in leven is en een deskundige dus niet in de gelegenheid is om het paard in levende lijve op zijn geldelijke waarde te schatten.

De rechtbank ziet in het partijdebat over omvang van de schade aanleiding om bij de bepaling van de waarde in het economisch verkeer pal voor het incident aansluiting te zoeken bij het niet aanvaarde bod van voormelde _____. Op zichzelf is het bestaan van het bod namelijk niet tegengesproken door gedaagde sub 1 en 3, terwijl de rechtbank overigens geen objectieve aanknopingspunten in het dossier aantreft, die tot een betere waardebepaling zouden kunnen leiden.

Dit betekent dus dat de schade vordering –wat betreft de gedaagden sub 1 en 3- integraal wordt toegewezen; dit geldt ook voor de hoofdelijke veroordeling, omdat de aanwezigheid van hoofdelijkheid niet is betwist.

2.9 Gedaagden sub 1 en 3 worden als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten van eiser verwezen. Deze kosten bestaan uit het griffierecht ter hoogte van € 588,=, exploitkosten (€ 76,31 + € 78,81=) ad € 155,12, advocaatkosten ad (4,5 punt x € 894,=) € 4023,= en getuige taxen ten belope van (€ 72,= + € 350,=) € 422,=. In totaal dus: € 5188,12.

2.10 Ten opzichte van gedaagde sub 2 is eiser de in het ongelijk gestelde partij en dient hij in de proceskosten van deze gedaagde veroordeeld te worden. De rechtbank houdt het ervoor dat deze gedaagde geen separate proceskosten heeft gemaakt en zal deze kosten dan ook op nihil stellen.

3. De beslissing

De rechtbank

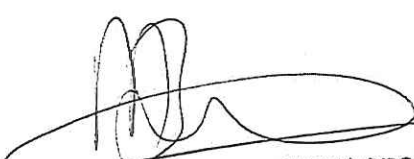
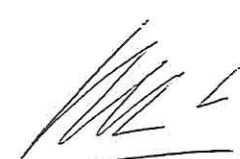
- 3.1 veroordeelt gedaagde sub 1 en gedaagde sub 3 hoofdelijk - zodanig dat wanneer de een betaalt de ander zal zijn bevrijd- om aan eiser de som van € 45.000,= (vijfenvestigduizend euro) te betalen, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de dag van dagvaarding tot aan de dag der algehele voldoening,
- 3.2 veroordeelt gedaagde sub 1 en gedaagde sub 3 hoofdelijk - zodanig dat wanneer de een betaalt de ander zal zijn bevrijd- in de proceskosten deze voorzover gerezen aan de zijde van eiser tot op heden begroot op € 5188,12,
- 3.3 verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad,

10 juli 2013

6

-
- 3.4 wijst af de vordering voor zover ingesteld tegen gedaagde sub 2,
- 3.5 veroordeelt eiser in de proceskosten voorzover gerezen aan de zijde van gedaagde sub 2, begroot op nihil.

Dit vonnis is gewezen door mr. G.J.E. Poerink en in het openbaar uitgesproken op 10 juli 2013.

"VOOR GROSSE"
De griffier van de rechtbank Zeeland-West-Brabant

10 JULI 2013

type:
coll: